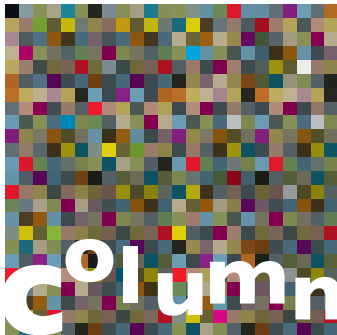


Rare dingen, tradities



ANJA KRABBen

Tradities zijn vreemde dingen. We zijn al snel geneigd te denken dat een Nederlandse gewoonte of een feest dat we al ons hele leven vieren daarom ook eeuwenoud zou zijn, en typisch Nederlands. Vaak is dat helemaal niet zo. Vuurwerk afsteken tijdens oud en nieuw doen we pas sinds de jaren zestig van de vorige eeuw. Ons geheel in oranje hullen als

het Nederlands elftal voetbalt, u denkt nu misschien dat u dat al deed toen u klein was in de jaren zeventig, maar in werkelijkheid gebeurt dat pas sinds 1988, toen Nederland zo goed voetbalde en onverwacht Europees kampioen werd.

Het lijkt alsof Zwarte Piet altijd bij Sinterklaas heeft gehoord, maar Sinterklaas wordt al vanaf de 13e eeuw in Nederland gevierd en pas zes eeuwen later, in de 19e eeuw, doet Zwarte Piet zijn intrede in het sinterklaasverhaal.

De nieuwjaarsduik werd voor het eerst gehouden in 1960 in Zandvoort, in navolging van Canada. Pas nadat een grote worstenfabrikant zich als sponsor van de duik heeft opgeworpen, is het een 'echte' traditie geworden. Zouden de beschuit met muisjes bedacht zijn door een grote leverancier van Nederlands broodbeleg?

Tradities worden bedacht en gemaakt, door mensen, en kunnen dus ook weer worden opgeheven als ze uit de hand lopen (vuurwerk met oud en nieuw) of aanpassen als je anderen daarmee kwetst (Zwarte Piet).

In onzekere tijden, als mensen bang zijn voor van alles en vooral voor dat wat vreemd is, zijn we geneigd krampachtig vast te houden aan de dingen die 'typisch Nederlands' zijn. Alsof niet alles aan verandering onderhevig is, leven is veranderen (kijk maar in de spiegel). Niets is voor eeuwig, deze wereld niet, wij niet.

Ook begraven is een traditie die verdwijnen kan, ook al doen we dat al eeuwenlang. En ook daaraan kunnen we met zijn allen krampachtig blijven vasthouden, maar als de voorkeur van de gemiddelde Nederlander verandert en uitgaat naar cremieren en misschien in de (nabije) toekomst ook naar andere vormen van lijkbezorging, dan zullen we dat (helaas) moeten accepteren. Nee, ik pleit niet voor afschaffing van de traditie begraven. U denkt toch niet dat ik mijn eigen werk voor *De Begraafplaats*, dat ik erg graag doe, op de tocht ga zetten? Ik koester al van jongs af aan een liefde voor begraafplaatsen en ik hoop van harte dat deze vaak bijzonder plekken in een stad of dorp nog heel lang mogen blijven. Maar dan is het wel zaak dat u, beheerders, eigenaren en medewerkers van begraafplaatsen daar ook alles aan doen. Niet krampachtig, maar als een vanzelfsprekendheid. Zorg dat de begraafplaats piekfijn in orde is en dat de poorten



openstaan. Laat mensen weten dat uw begraafplaats de mooiste, de oudste, de groenste of de goedkoopste is (er is altijd wel iets waar u in uitblinkt). En doe mee aan de Week van de Begraafplaats! Eigenlijk is het ongelooflijk dat niet elke begraafplaats dat nu al doet.

Misschien loopt het niet meteen storm, maar tradities moeten de tijd krijgen om te groeien en tot een echte traditie te worden, zodat mensen gaan denken dat de Week er altijd al was. 'De Week van de Begraafplaats begint een traditie te worden,' staat op de site van de Week te lezen. Nee, zo ver is het nog niet, maar als niet iedereen meedoet, wordt het dat ook nooit.

Eigenlijk is het ongelooflijk dat niet nu al elke begraafplaats meedoet aan de Week